

Ἐκ τοῦ οὗς. βροντάρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ξῶνας. Ὁ τύπ. βροδα'ρεξῶνας κατ' ἐπένθευσιν, ὃ δὲ βροδορεξῶνας κατ' ἐξακολουθητικὴν ἀφομοίωσιν.

Παρατεταμένος βρόντος πολὺ δυνατὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀκουα τὸ βροδα'ρεξῶνα 'ς τὸ σπῖτι κ' εἰδι'άηκα νὰ κοιτάξουν τί ἔναι Κίτ. Μάν.

βροντάρι τό, ΦΚουκουλ. ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. (1921) 38—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βροντάρι Α.Ρουμελ. (Καβακλ.) βροντάρ' Θράκ. (Ἀδριανούπ. Διδυμότ. Ὁρτάκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βροντῆ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι (II).

1) Πυροβόλον ὄπλον Θράκ. (Ἀδριανούπ. Διδυμότ.)

2) Βροντῆ Α.Ρουμελ. (Καβακλ.): Ἄσμ.

Ἡ μάννα μ' ἦταν ἀστραπὴ καὶ ὁ μπαμπᾶς μ' βροντάρι κ' ἐγὼ 'μι δρακουπέλεκας ποῦ πελεκῶ τοὺς δράκους.

3) Κώδων αἰγοπροβάτων Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Δημητρ. Μ'Εγκυκλοπ. Συνών. κουδούνι, κυπρί, τροκάννα, τροκάνι, τσοκάνι. β) Κατὰ πληθ., τὰ κάρυα Θράκ. (Ὁρτάκ.) 4) Βαρδάρει 1, ὁ ἰδ., ΦΚουκουλ. ἐνθ' ἄν.

βρονταριά ἡ, ΑΜανούσ. Τραγούδ. 15—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 214 Δημητρ. βρονταριά Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θεσσ. Θράκ. (Καβακλ.) Μακεδ. (Βελβ. Σιάτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βροντάρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

1) Ὁ ἐκ τῆς βροντῆς ἐπιτεταμένος καὶ παρατεταμένος κρότος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὅταν κινήσουν νὰ ῥθουν, βρουχὲς κι βρονταριές, ὅταν γυρίσουν πίσου, ἡλίους, ξαστιριές

Σιάτ.

Ἰγὼ 'μι τ'ς ἀστραπῆς πιδί, τ'ς βρονταριάς ἰγγόνι Μακεδ. β) Συνεκδ. πᾶς ἐξ οἰασδῆποτε αἰτίας ἰσχυρὸς κρότος, Ἡπ.—ΑΜανούσ. ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 214: Ἄσμ.

Τί χτύπος εἶν' ποῦ γένεται καὶ βρονταριά μεγάλη, πολλὰ ντουφέκια πέφτουνε καὶ φοβερὰ βροντοῦνε ΑΜανούσ. ἐνθ. ἄν. 2) Μεταφ. ἡ κατάπληξις ἡ προκαλουμένη ἐξ αἰφνιδίου ἀκούσματος δυσαρέστου εἰδήσεως Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.): Καθὼς τό 'μαθα, μοῦ ῥθι βρονταριά Ζαγόρ. Κακὴ τ'ς βρονταριά! (εἶθε νὰ καταπλαγοῦν ὑπὸ δυσαρέστου εἰδήσεως! ἀρά) Ἡπ. Συνών. βρονταριάρα.

βρονταριάζω ἀμάρτ. βροδα'ριάζω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροντάρι

Διὰ φωνῶν τρομοκρατῶ τινά.

βρονταριάρα ἡ, ἀμάρτ. βρονταριάρα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βρονταριά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -άρος.

Βρονταριά 2, ὁ ἰδ.: Βρονταριάρα κι κακὴ κλεισμάρα (εἶθε νὰ καταπλαγῇς ὑπὸ δυσαρέστου εἰδήσεως καὶ νὰ κλείσῃ τὸ σπῖτι σου ἔνεκα μεγάλης συμφορᾶς, νὰ καταστραφῇς! ἀρά).

βρονταρίδι τό, ΦΚουκουλ. ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. (1921) 38 βρονταρίδ' Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βροντάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Πᾶν ἀντικείμενον, ὅπερ πληττόμενον παράγει ἤχον Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Βαρδάρει 1, ὁ ἰδ., ΦΚουκουλ. ἐνθ' ἄν. 3) Εἶδος ἀθύρματος βρεφῶν, τὸ ὁποῖον κινούμενον ἢ πληττόμενον ἤχει Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.)

βρονταρίζω ἀμάρτ. βρονταρίζουν Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροντάρι.

Ἐκσφενδονίζω ἢ ἀπορρίπτω τι μετὰ βίας εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ὁ ἐκ τῆς ἐκσφενδονίσεως ἢ ἀπορρίψεως τοῦ ἀντικειμένου κρότος ἐνθ' ἄν.: Βροντάριξε χάμ' τ' σακκούλλα τσαὶ 'στοίστη. Νὰ πάρ' τὸ καλάθι, π' τὸ βροντάριξε με τόσε θ'μό, νὰ σ' τὸ βρονταρίξ' τσ' ἐγὼ 'ς τὸ τσεφάλι σου (τόσε=τόσο).

βροντάρεις ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. βρονταρεῖς Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ οὗς βροντῆ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ἐβρόντητος, ἐκπληκτος: Ἄσμ.

Στέκειτ' ἡ νύφη σὰ βρονταρεῖς

κι οὐδὲ νερὸν φουβάτι κι οὐδὲ ἄγουρουν.

βρονταρόξυλο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς βροντάρα καὶ ξύλο.

Τὸ ξύλινον ἔμβολον τῆς βροντάρας 2, ὁ ἰδ.

βρονταρούδι τό, ἀμάρτ. βρονταρούδ' Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς βροντάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Κατὰ πληθυντ., μουσικὰ ὄργανα: Ἄσμ.

Νὰ χαρῶ 'ς τὸ γάμο του καὶ 'ς τὰ βρονταρούδια του.

βροντάστερας ὁ, Εὐβ. (Αἰδηψ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βροντῆ καὶ ἀστέρας.

Τὸ ἄστρον τῆς βροντῆς, ὁ κεραυνός. Ἡ λ. μόνον ἐν ἐπωδ.: Ἀστερα, ἀνεμοάστερα, | ἄστερα, βροντάστερα,

ἔβγα πῦρ, | ἔμπα δρόσο.

βροντερά ἐπίρρ. ΙΠολεμ. Παλ. Βιολ. 114.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βροντερός.

Μὲ ἰσχυρὸν ἤχον, δυνατὰ: Ποίημ.

Ἐνα ρολόγι ἀκοίμητο ποῦ βροντερά σημαίνει.

βροντερόηχος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. Ζωή 139.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βροντερός καὶ τοῦ οὗς. ἡχος.

Ὁ ἔχων φωνὴν βροντώδη: Ποίημ.

Κελαηδιστᾶδες ἡσυχοὶ καὶ βροντερόηχοι κράχτες.

Συνών. βροντερός 1, βροντερόφωνος, βροντόκραυγος, βροντόλαλος, βροντόφωνος.

βροντερός ἐπίθ. σύνηθ. βροδερός Κύθηρ. κ. ἄ.

Θηλ. βρονταρὴ ἡ, Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βροντῆ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ ἡχηρὸς ὡς βροντῆ, βροντώδης σύνηθ.: Βροντερὴ καμπάνα - λύρα - φωνή. Βροντερὸ τουφέκι σύνηθ. Κῦμα βροντερὸ ΓΒιζυην. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 43 || Αἰνιγμ.: Ἰσοῖ ἴσο σὰν κερὶ | κ' ἡ φωνή του βροδερὴ

(τὸ τουφέκιον) Κύθηρ. || Ἄσμ.

Κι ἀρχίσανε τὸν πόλεμον τὰ βροντερά τουφέκια CFauriel Chants popul. 134.—Ποιήμ.

Ἐσήμαινε ὅλο ἐσήμαινε τὴ βροντερὴ καμπάνα ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 21.

Βογγοῦν τοῦ κόσμου τὰ στοιχεῖα, | σηκώνουν κῦμα βροντερὸ ΓΒιζυην. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 43.

Μ' ἀνάθρεψαν τὰ βροντερά τραγούδια τοῦ Τυρταίου ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 61². Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροντερόφωνος. 2) Θηλ. βρονταρὴ οὗς. βρόντος, θόρυβος Εὐβ.